

ערב

הקראת שירה

מחלקת הכתיבה של מנשר לאמנות
באירוע סיום קורס שירה בהנחיית גל עזרן

יקראו מיצירותיהם:

שיר תמר ביטון ♦ קרלוס ניב שטרן ♦ לירון רודיק

אילה שרעבי זמור ♦ מיה לוריא פיאלה ♦ תמר בן סנדר

מתן יעקב בר ♦ חן מירנדה ניסים ♦ צוף יובל ♦ שיר קרואני

זמיר דולינגר ♦ איזבל בת שבע איזגילוב ♦ הגר צמחוני

נלדה סופיה הרננדז גארסיה ♦ אור לנדו

דברי פתיחה: רונית ידעיה, ראש מחלקת כתיבה

שיר תמר ביטון

שיר על אנסים ועל רוצחי נשים ועל האימהות שלהם ועל הבנות שלהם ועל האחיות שלהם ועל הכלבות

שיר על אנסים ועל רוצחי נשים ועל האימהות שלהם ועל הבנות שלהם ועל האחיות שלהם ועל הכלבות
שיר על הכלבות השחורות בהסגר
מלאות קרציות וצרכים
כלבות שחורות שלא רוצים
שלא מוציאים לטייל
כלבות שחורות מומתות
נשים גם כן נרצחות
נשים מומתות כמו כלבות כמו זונות בחושך דירה פרטית
נשים נרצחות בשעת שחרית נרצחות בזמן שקיעה
נשים מקבלות מכות אחר הצהריים מקבלות לקראת השינה
נשים הן ילדות שעבר עליהן זמן
נשים הן ילדות שעבר עליהן זמן
נשים הן ילדות שהיו פעם ילדות שחשבו שיהיו נשים גדולות אבל בעצם הן נשים קטנות.
בנות של אבא
נשים משתדלות בקבוצות ובשלטים זרחניים חושפות שדיים
מתוך הגרון שלהן יוצאות מילים זכויות נשים שוויון וחופש
נשים נרצחות ביום חופש
ובחג הפסח
וביום השואה
וביום מתן תורה
וביום שמברכים בו ברכת הלבנה
וגם ביום שלא מברכים בו
וגם ביום שלא נרצחות
נרצחות

*

המצאתי

סירה רעילה פורחת סירה במים חמימים

בשמנים חמים חמים

רטיבות אדומה התפתלה

התפתלות עצמה התפתלה

התפצלה לכיוונים

היום אנחנו שונים

אנחנו לא יום יומיים

היום אנחנו אנשים של חכמה

אנחנו חכמים לשאוב טוב

חכמים יודעים לשאוב טוב

לחזור לפסול ולחזור לשאוב

היפה והטוב.

סולנית הזדקפה סולנית השתוללה

סולנית התחננה לזה שברא

החרסינה אינה נשברת כיום

החרסינה שלמה חלקה ממורקת

החרסינה לבנה חפה משריטות

ללא סימנים וללא טביעות

בלי שמות ובלי נרקיסים רצוחים

קטיפה כמו רצח

קטיפה בזדון רצח כמו קטיפה

הרג- כמו לקטוף מבלי לדעת שאסור? לא שייך

ילדות גבוהות הן עדיין ילדות

ודוב אדום קורא ברחוב: ילדות שלי ילדות לאן נעלמתן. בנות שלי בנות, וודאי אתן באות. ילדות

חרסינה, בואו נא, התחרסנו לכן עוד קצת, אל תצאו אל העולם.

טרם. פן תמותו. טרם. פן אשתגע מיד

סיר אחד לשטיפה

סיר אחד לפריחה

בכל יום אני עושה לי דהרה במלוא הכוונה

דהרה במלוא ההדרה והרעות

ילדות ילדות מתי תחזרי

ואיך זה שאני לא זוכרת אותך

כלום

קרלוס ניב שטרן

אני המבולגן שאתם לא סובלים

אני המבולגן שאתם לא סובלים
החדר היה יכול להיות מסודר יותר טוב
אתם אומרים
אני שמשאיר כלים לא נקיים
עד הסוף
אני שמזדמן להגיע באיחור
שכותב עם טעויות בתחביר וניקוד,
בהליכה לא מאוזנת
בלענות בחצי משפט ובבליעת מילים שלא לפי
אני שנותן את קולי לחוסר שלמות, דרכה
אני
יכול להגיד שניסיתי כמיטב יכולתי
שהשארתי את חסרונותיי כטביעת אצבע
אבל ללא ספק, כמו גרפיטי על הקיר
הלכלוך שאני משאיר
מבשר לכל פרפקציוניסט,
שאני
שאני הייתי כאן

לפני שגמרנו את הקפה והסיגריה של הבוקר

לפני שגמרנו את הקפה והסיגריה של הבוקר
לא חישבנו קיצין אבל ספרנו אהבה כל הלילה ופיזרנו לכל הכיוונים כמו מטבעות של עשירים חשבנו
אלוהים אלוהים חשב אנחנו אש ודם וצרחות פרא שאג בתוכנו אמרנו סופה לחשנו בריזה אמרנו
אמת שיכלנו עיניים איברים היינו הים היינו, בכל העונות היינו, בכל השעות על גבי שעות על גבי
השני ראשון אחד ואז שניים רוקדים אז אחד פועם על כל הכפתורים לחצנו לא מאלפים
הפעלנו את כל המערכות הטסנו את כל המטוסים ציפורים עשינו מהם ואז בשקט של גופים רחוצים
לובשי עור מלאי אור ישבנו במרפסת ועישנו תלתלי ענני קיץ מעל כוסות קפה שקופות עם ידית
כשאחת השכנות ניקתה את מה ששלה ואחד השכנים התפלל בחלון על מה שלא שלו עם תפילין
והכל
בטח קונה אהבה בלי עודף
מסתכלת עליו דרך משקפי השמש. מסתירה עיניי ענבר לוחטות כמו גחליליות ביער. בוחנת אותי
בזמן שאני חושב הרבה ואומר מעט. הולכת לידי באצילות. ידה נתפסת על ידי חיפזון אך בדיוק
מדהים. אני מתנשף מהמגע בעורה העדין. היא סוחבת איתה דברים שלא אוכל לחוות אך עדיין עם
ראש זקוף היא ממשיכה. ואני לא מוצא טיפה של פגם חוץ מכך שהיא לא יכול לראות את עצמה
ברגעים הכי יפים ונערצים שלה שהעיניים שלי חזו

הקיסר האחרון

אינם נחים מלגדף,
לשקר ולסלף,
מעקמים את האמת ואת האף.
גם המלך העירום
לא מצליח כבר לנשום
לאחר שאת גשריו באש שרף.

איש לא יוצא, איש לא נכנס,
כל מורד מיד נקנס
על שלא ישב בצד בחוסר נחת,
בעוד המלך הזקן
לא פינה עוד את הקן,
לא מוכן לשלוף ידו מן הצלחת.

אפשר לראות את הארמון
מתנער מן ההמון,
מצלצל הפעמון,
זו עת לברוח.
כל השרים שוב יגדפו,
יסלפו וישקרו,
מדמנו ישתכרו
ומן הכוח.

מועדון ה-27

לא מתתי בגיל עשרים ושבע.
פספסתי את המועד להפוך לאגדה.
לא פוצצתי לעצמי את המוח כמו קוביין
לא בלעתי כדורים כמו הנדריקס
ולא שתיתי עד זוב דם כמו ווינהאוס.
היו לי הזדמנויות למות בגיל הנכון,
הלכתי ליד מאות בבישים סואנים,
אבל לא קפצתי.
עמדתי על כל גגות תל אביב,
אבל לא קפצתי.
ביקרתי בכל תחנות הרכבת,
אבל לא קפצתי.
הציעו לי חומרים מסוכנים,
אבל לא לקחתי,
לא את כולם,
לא את המסוכנים באמת.
חשבתי לעשן בתחנת דלק.
התאפקתי.
אני בן עשרים ושמונה
ועודני חי.

אם אמות עבשיו,
יהיה זה מוות סתמי,
מוות של סתם מישהו
שחשב שהוא משהו
ובסוף
שק תפוחי אדמה.
אז אם לא אמות אגדה,
אני מעדיף לא למות כלל.

אילה שרעבי זמור

יש בך מוות מתגבר

מביטה ברעד בדם והוא מגעיל אותי
הדם נוכח והוא בי
הוא יוצא ממני.
הדם אומר לי יש בך מוות.
יש בך מוות מתגבר.
תמיד יהיה.

אני אומרת לדם שהנה אני צומחת,
הנה אני מתמתחת,
אני אוהבת להרקיב
אני יודעת להקריב
אותך דם
בשביל יום חדש-

מגיע יום חדש אומר הדם
ואם יהיה בו חי יהיה בו מוות
ואת תגעלי.

אני צוחקת לו על העין
אני צוחקת כי הוא מפחיד אותי
שיעזוב אותי
אלף פעמים.

*

אני כבויה והאמנות אשמה.
האמנות אשמה בהכול, נתתי לאמנות כל מה שהיה לי ולא נשארה יד קטנה, היד הקטנה בורחת ממני, היא כועסת עלי ולא יודעת.
היד הקטנה לא ישנה במיטה זרה רק במיטה שלי.
המיטה שלי מלאה במילים במחשבות באותיות
האותיות פריכות המחשבות מנופחות כמו תותבות והמילים קטנות.
המילים מעטות.
זה הכל האמנות אשמה, זה הכל האמנות שנדבקת בי מלמעלה מהצדדים שמקיא אותי שאני מקיאה אותה.
מה את שווה, אמנות בלי מבט.
מה אמנות שווה בלי מבט
מה את שווה בלי תות, בלי ליטוף
של יד קטנה
מה תתני לי אמנות כשאמות
את לא תקברי אותי
את לא תתאבלי עלי, חיית טרף
מה יש לך שאת בולעת
אני שבויה בבולענות שלך המנופחת
צעדתי לתוכך בעיניים עיוורות, את
עצמת לי את העיניים
אני רוצה אותך במיטה במיטה
ואת דוחקת.

מיה לוריא פיאלה

פסיכה

תעצמי עיניים ותתני לזה לקרות
זה מדליק אותך
מדליק ושעווה חמה נוטפת
ממך ועושה כוויות
את פוצעת את פניו וידיו וידייך
פותחת פצעים שיצר בשבילך
רוח שמימית שגידל עור וכנפיים
הפגיון שלך עושה נזק
ארצי וחולה
לגופו המושלם
זה מעל הגורל
זה בטעות

הבטיחו לך מפלצת
ובתמורה הבטחת לא להביט
באור הנר האחד
בהשתקפות הפגיון
את שופכת שעווה חמה
על פנים מושלמות
זה מעל הגורל
זה מעל האלים

*

הכל גוסס
אני ממשיכה לשבת
אני זבוב על גבה של פרה
שנחלבת לדעת
אני זבוב שנוחת על פירות ומרקיב
אני זבוב בתוך עור
מטיל רימות האוכלות מבשר העולם

הדשא עדין דרך בְּדִי
הלוואי שאהיה עדינה דרכו

מפלצת

אהבתי אותך
ולקחתי
שלוש נשים יושבות עמוק למעלה
חולקות חוט
ובמקום אחר
נאהבים קושרים אחד אדום
מזרת לזרת
ובמקום אחר בכלל
חוטים נופלים כחיילים
העץ צופה
ולצפות זה לשנות

האש דועבת
ולא נוצרה עוד הטבעת
המתכת לא שויפה
מאבנים לגחלים
אין להאבל על דבר שלא קרה

את מבזבזת מים.
אין בך עצמות.
רק שיניים שנופלות ונופלות ונופלות
עתיקה יותר מעץ,
וצופה

תמר בן סנדר

יש פה קונספט

זה לא משהו שתמר כותבת בדרך כלל,
אבל זה שיר מקסים,
תמר כתבה פה שיר מדהים שבלי מאמץ, כל אחד
כל אחד ואחת יצליחו להתחבר אליו
הוא נוגע לליבי ולכל מה שחשוב לי

מבחינתי זה שיר טוב

מילקשייק

ילדה קטנה,
מכינה מיץ שוקו לכולם
אימה מתערבת מסביב

הילדה לא שומרת בפנים
מוציאה את הרגשות בתחתונים
אחותי לא מבינה
למה כמו שהייתי
הילדה הקטנה משחררת בלי כוונה
ובלי שליטה

*

גילת בגיל של שירות רגיל
היא יוצאת לרגילה ועם גיל
גילת לא בגיל לשחק את המשחק
אותה הוא מגעיל
גיל בגיל יקבל את גילת
וגילת את עיניה תגלגל
ובעגילה תשחק
מהרגילה תחזור גילת
מבולבלת

גיל מבולבל
במעגלים מתהלך להבין את
גילת

מראת כיס

לכל אחד מראת כיס
פרטית
ביד, על הצוואר
מנסה לשקף לכולם
שלמות
חוסר פגמים

את מה שכולם רואים
הם מנסים להסתיר דרך מלבן חברתי קטן
הוא קובע עבורם את מקומם

בתוך עפרונות הקלמר
בין שעורות השדה
והכוכבים והירח בלילה
ראי קטן
ללא ציידים וגמדים
רק תפוחים רעילים

מתן יעקב בר

מאיר במלעיל

למאיר בני האהוב
יד ביד
ברחובות
בקרקים
בגני החיות
בלונה פארקים
נעלה ונרד במתקנים
בשבילים
באוהלים עגולים
נתבדר

מאיר שלי,
ילד יפה שלי,
אני זוכר את העתיד לבוא
ולא שוכח ש
ביד קשה נולדים בני אדם
ומרורים מתוקים שתעביר בי,
בתמורה של כאב אלמד אותך
להיות אחד

תרגיל בשינה

סוף היום –
סוף יום – יום
סוף – לילה, יום – לא לילה
לא לילה – החלקה במורד מגלשת
לילה – גחלת לוחשת אבהבים מהבהבים מהווים אות ליום אולי
החלקה במורד כאות ליום
גחלת לוחשת כתו רועד לאולי
תו הוא אות הוא סימן הם ריבויים שרירותיים של –
סוף היום.

המשימה לשעת השינה הזו, שעה קשה היא זו
שנת ישרים או שינה מדומה או עוד מאותו דבר
הם ריבויים שרירותיים
גוחנים אל מיטתך לשאול שמות שאדם הראשון שכח לתת
או עולים לרגל אל סף מיטתך או מלווים להבה דועכת
ריבויים אלו, אם היה נותן להם גוף
היו ניתנים בידי ילדי ילדיו לצייד או לצון או לעדר
אך בהעדר, הרשה זה להם להיות
אות מאותו דבר, תו רועד מאותו אות
ריבויים שרירותיים על סף מיטתך
מתקבצים מכל קצוות
היום והסוף

הלץ הנדיב

בלילה בחדרו מדליק סיגריה
הוא מוזג כוס אחרונה של וויסקי
והאיפור על הסיגריה ונמהל בוויסקי
הוא מביט מבעד לתריסים על הרחוב
הוא ריק מאדם, הכביש, המדרכה
ומתפלל אולי מישהו יעבור
ואפילו לא יעבור אלא שרק יחלוף
ואלוהים עונה לו
בגשמי ברכה

הליצן הזה
עם פנים לבנות
עם חיוך אדום
אוי לץ לאן אתה?
ליצן כזה
הליצן בודה בדיחות הזה
שטויות לו בשפה מליצית
הליצן הזה
שוטה ושר שירים שהוא ממציא
והם תופחים לו על הגב
וצוחקים איתו
עליו
כי הוא ליצן שותה כזה
לא מתאמץ להיות מגוחך
ולא מגוחך להיות מתאמץ
הכל אצלו הפוך
הלץ

אבל בליבו
אם בכלל יש כזה
ובכן
במקום של הלב יש לו זה
לליצן הזה
והזה שלו מלא ב
זה
וזה מה שעושה אותו כזה
מצחיק הליצן הזה

קערת קורקבנים

כבר
כמה וכמה
שנים
לא אכלתי
את מה שאכלתי
במשך
כמה וכמה
שנים

ילד
לא מבדיל בין
בשר לבשר
טעים, לא טעים
אומרים לו תאכל
טעים לו, טעים
ואין הוא יודע
שמי שידו
אינה משגת,
משגת ידו
קורקבנים

אימי
ידה לא השיגה
ומשיקול קר
של זול מול
יקר
אכלתי
ואמרתי
תודה
(היה טעים)

חן מיתרדה ניסים

מריסנט

אני הפרוצה המייללת
אני הפרוצה המייללת
אף אחד לא שומע
אותי
עובר בי
נוגע בכנפיי
אף אחד
חזור

שירה קונספטואלית או משהו שאינו דומה לזה –

משרה חמה

לחברה שאינה קיימת דרושים משוררים
עמידה בשלושה עד ארבעה
שירים בשבוע
שעות גמישות
לא נדרש ניסיון
עדיפות לבעלי נטייה לאובדנות

התנגדות

לא אכתוב שיר קונספטואלי
גם אם חייזרים ינחתו על כדור הארץ
גם אם ביבי יתפטר מהממשלה
גם אם יחטפו אותי
ויאיימו על חיי
גם אם יענו אותי
גם אם כריסטינה ריצ'י תציע לי להתחתן איתה
גם אם ימצאו תרופה לסרטן
גם אם ירד שלג בתל אביב
גם אם לא יהיו יותר מלחמות בעולם
גם אם שייקספיר יקום לתחייה
ויאכל איתי מנת פלאפל
גם אם כלבים ילכו על שתיים
נ.ב - אם היו משלמים לי על זה מספיק הייתי מסכים

זהו

אני לוקח את הזהו
בבוקר
אולי אני לא באמת לוקח
את הזהו
הזהו לוקח אותי
אולי כדאי לשתוק וזהו
אולי למות וזהו
לשכוח וזהו
להתאהב בזהו
מה אעשה אם
יום אחד ייגמר הזהו
בכל המקומות הלבנים
אני מכור אליו וזהו
הוא מרחף סביבי
כחרב פיפיות
עושה לי טוב
רק לכמה שעות
וזהו

אר קפה

הזרימה שלי מתה
בשדרות רוטשילד
אנשים בעלי מתכת
גלגלים מתאבכים אל כביש מלוכלך
צעקה מתמשכת
עגלת תינוק
יורדת
ארון המתים כבר מוכן
שברי מילים ברוסית -
מצטער שלא ביטלתי את הכול
שליחים שליחים במרוץ
ילדים מפלסטיק
חזיונות להוטי הבנה
מעולם לא הייתי כאן.
יוצאים בחלימה אל טירוף
הגגות מתהפכים בשנתם
קפה אכול רגשי אשם
מיטת שיזוף לבנה
השדרה החמישית זזה מהר
פגשתי היום חבר
מלאך
סיפרנו סודות באגרטל
מים להשקות ולצמוח
שמש צוהריים
סרטים משתרכים באופל
עבדים
שטים באופק זר
החלטה נעשית בניגוד לרצוני
לגמוע אותי
וללכת.

צוף יובל

*

הלואיזה לא תפסה יפה
הבעיה, אתה פוסק, מתחילה בקרקע.
לדעתי זה קרה עוד לפני
במקום אחר.
אני מונה בלב שני טורי נמלים
ארבעה מיני כנימות
חגבים בשלושה צבעים
אתה מציע לעקור מהשורש
לפנות מקום
אני טוענת שצריך עוד זמן.
הדרך שלי משעשעת אותך
אבל לא תתנגד
בינתיים יש נענע וזוטא לבנה
אני לא ממהרת
גם אם אלטף כל עלה ועלה
יהיה לנו תה אחרון.

*

לעד יהיו בינינו השנים.
אני מרימה ידיים אליך
הרבה אחרי שלמדתי ללכת
והעולם מתעקש על מרחק קבוע
של שתי זרועות ושלושה עשורים,
ביני לבינך, לבין המקום בו אנו שווים.

אך כשם שהזמן עושה בנו שמות
הוא עושה עמנו חסד,
הפער הולך ומצטמצם והתער נשחק.

אני נעה במהירות גוברת קדימה
ואתה מתחיל להישמט לאחור,
אבל אין לך מה לפחד -
שנים של הושטת ידיים עשו אותי חסונה -
אשא אותך איתי כל הדרך אל המעיין.

*

והלילות ימים והימים נקווים
טיפות בדוויות עיניים
כחולים כחולים
ימיה שם בעומקים
ואין שם מים

שיר קרואני

•

זמיר דולינגר

להרוג ציפור שיר

מקשיב לרדיו על כיסא נוח בכיכר
בחדשות עוד גבר שסרח מובל למעצר
חומק אל תוך רומן ישן של הרפר לי
סיפור על התבגרות בהובלתו של אבא חד-הורי
בדיוק כשסקאוט הקטנה מונעת לינצ' ברגישות ובחוכמה
היא מתיישבת מגששת בעדינות מראה בקיאות
ילדת סנטר שגדלה להיות אשת מרכז עם תסביכי-אב.
חדה ומפוקסת שמה לב לפרטים

בו! הוא החביב עלי, אומרת כשבו ראדלי דוקר למוות את בוב יול
אני מרגיש הכי חי, חם קחי אותי מכאן
אל תשפוט אדם עד שתהייה בנעליו, היא מחליקה רגל לסנדל
אוסף את חפציי ואנו עפים משם

בצעד קל היא מובילה צפון דיזנגוף דירה שכורה
קומה רביעית ללא מעלית אני על הסף בדלת
פרטי לבוש מונחים במקום שהוסרו יושב על פינת המיטה מסדר נשימה
על השידה קופסת נעלים מלאה לצידה ליטר וחצי לובריקט וגליל נייר סופג
כאב כליות חד מזמן מחשבות, החיים לא הוגנים,
זה כמו להרוג ציפור שיר, אהיה נאמן לדרכך
אל תיגע בה! זמיר

איזבל בת שבע איזגילוב

היד האוחזת בקולב

חודש במלדיביים או סוף שבוע בירושלים
היעלמות כלשהי.
היעלמות לתוך קופסת קרטון קטנה שנושאת בתוכה חפצים חדים או רכים זה לא משנה.
לשקוע אל תוך מזרון ולהתכסות בשמיכה ועוד שמיכה ועוד שמיכה. שמיכת צמר ואחת
דקה להוציא רק את הרגליים שתהיה אופציה לנשום.
היעלמות תוך חזה שרירי, חזק, אוהב, דואג, מכיל, מחזיק.
הגזמתי אין את כל זה בגבר אחד.
אולי בגברים של פעם, לא של היום. היום קשה לגבר להיות גבר. ולי בא גבר, ביקשתי גבר. כבר
שנים אני מבקשת להיעלם לתוך כזה.
להיעלם אל תוך תחושת אהבה בלתי נשלטת, ככה באמת מרגישים שאין עולם בחוץ. יש רק אותך
ואת האהבה הדפוקה חסרת המעצורים שלך.
ואז בשום פנים ואופן לא תעצבן אותך האישה הזאת שמבקשת הנחה של חולצה אחרי שכבר
אמרת לה שפה זה לא שוק.
היד עם הקולב צבועה בלק בצבע אדום שמזכיר לי את הדם שייצא לה מהגרון אם תשאל אותי שוב
על הנחה ואדקור אותה. או שזה מזכיר אהבה. תלוי בתקופה.

הגר צמחוני

הרקה

אותו וויסות שעובדי עירייה שובתים בו.
הקושי למרק את בשר הרחוב. ללא הכרה.
אתה מבין, אי אפשר לעצור הרקה. אצלי הדם חזק
זורם כמו הביקורת, ומה שאני מסתירה
ממשיך לפעום באסלה

ברחוב הרכבת

ברחוב הרכבת אין פנסים רק אופנועים גדולים ריח סיגריות ומסכים דלוקים כשאת מחכה לפני
כביש עם תקוות עתידיות באוזניים ופנסים חולפים בלי להיעלב בזמן שהוא שונא הולכי רגל ואפשר
גם אליו לבוא בלי תשוקה וידיעה אבל יש משיכה מאחורי אישה שעוקפת אותך ללא ידיעתה את
נשאת עם נרקומן רדום על מדרכה עם דבר ביד עם צללים שמלווים הליכה עם פחד רדיפה בלי
מוקד אחד בתל אביב לא דואגים והיסטרית היא תמיד נקבה כשהכול חזק בכל מקרה ולך אין ברירה
את לא רוצה לאבד שום דבר למצוא ארנק בתיק ולחפש מי זה שאמר לילדה שהיית שאי אפשר
לשמור על דברים כי אימא כן ואבא לא מחזיר והארנק מקומט ונותר מעט זמן להביט אל השביל
באמצע בשיער בדמות הילדותית שאמרו עליך היום או לעזוב במהירות עם חופשי חודשי ולזכור
שמנעד ההיסטוריה נקבע מבפנים אפילו כשהיא זו שנושפת בקול רק לפיו את רואה
שהכול תמיד השלכה

אוסילציה

קריעת אור חודרת לתנודות
בהן בקשתי עוד ממך.

לא ראית את הים ממרחק
עד שהגענו לכאן.

היום על ספסל בודד מתכת
ציוץ השוחדת בצעקה.

הנה היא בולעת
ספריות את הרגע.

גלגלה בדורי קוץ שורטים
במדרון קשים וישן.

קורעת שמש, חוזרת לתנודות
מהן אדרש עוד ממך.

נלדה סופיה הרננדז גארסיה

תקשורת ניסיון #1747949

אנחנו מדברים
מסתכל לתוך עיניים חומות
מדברים על אנחנו
מרטיב שפתיים בשרניות
הוא מדבר לתוך אנחנו
חש עור שחום-חלק
הוא מדבר
שוטף גב סומר
מדבר הוא
סוחף מותניים צרות
צריך שניים רבים
הוא ממלא אגן וירכיים
לדבר על שניים

חמישה פריטים

היא מבקשת למנות חמישה פריטים בחדר
עציץ לבן, מראה מוזהבת, בודהה בודהה בודהה
היא מבקשת לנשום
אחת נשימה, שתיים נשימה, שלוש שלוש טיפות זיעה זולגות במצח
שוב חמישה פריטים, קיר ירוק, עלים ירוקים מהחלון, היו לו עיניים ירוקות צמרמורת קרה וידיים
קרות על המפשעה
שוב את לא אשמה את לא אשמה היא אומרת מה היא אומרת?
שלוש נשימה

אור לנדו

משירי הדרך באפריקה

דרך ארוכה ארוכה
ענני פרא צועקים
ג'ונגל סבוך ורטוב
לא מפסיק לנוע
דרך ארוכה וצרה
מרכבות המוות דוהרות
ואני מלפפון
רטוב ולח קופץ בתוך קופסת מתכת
מתפלל בפעם הראשונה.

שומר הכבשים

אני שום דבר.
תמיד אהיה שום דבר.
רצונתי אינם דבר,
חלומותי מרחפים בחלל כמולקולות גז בריק אינסופי.

הינני, שומר הכבשים.
מעוני הצנוע הינו חלל מלא חלומות סרק,
מקום מפלט למקורביי החולמים בתוכו.
פטרוני מובס חסר כל גרוש (הפטרוני הוא?),
אינני עוד דבר
(או שמה מעולם לא הייתי דבר?)
נאחז באמת הלא מרפה מעברי
נאחז באמיתי המציאותי הלא קיים
דומע עבור כל כבש.

היום אני צלול כאדם על ערש דווי,
מלטף את חוד מחשבותיי לאט לאט,
חווה רגשות כמגף החווה גומי לעיסה לח
(ואם לא היינו אנחנו, עדיין הייתי צלול?)
פוסע במציאות היומיומית שלכם, שאינה שלי
היא דביקה ממני (אך מדביקה אותי) גם אם רק בראשי.
היום אני פחדן, פוחד להיות עוד כבש
לרחף בחלל החלומות הרחוקים חסר כל חשיבות
מעביר עוד רגע בין טלפיה של האמת השקרית היחידה.

היום אני צועד בזהירות אל מרכול הסמים שלי
אם רק בכדי להשכיח את הכאב מבעד לשיכחה הניצחית,
מאסתי בכל.

אינני מתפקד עוד כאדם,
הלילה מביא איתו חיות מתוך העלטה
ואני מחזיר שדים אל תוך השחר.
מפזז בין אותה עלמה נעלמת לאלימות הולמת.
מרצד לפני האשמורת את ריקוד הלבנה
פורס את הכבשים עדר עדר
מחלק לכולם את חלומות החשכה.

שיר שנכתב לאלו ששכחו איך לחבק

הייתי רוצה שתקבלו חיבוק נוסף
חיבוק ישן חיבוק כולא חיבוק מוחץ
הייתי רוצה שתזכרו איך זה הרגיש
כשהמבוגר האחראי שלכם חיבק אתכם ללא ברירה
כשהייתם כלואים באמת בתוך חיבוק קצת חזק מדי
הייתי רוצה שתרגישו את הכתפיים הרחבות הללו
שאינן שלכם
שמראות לכם שוב כמה אתם קטנים במרחב
שאתם לא יכולים לראות כלום מבעד לחזה שלפניכם
שהדמעות נספגות על החולצה שאינה שלכם
חיבוק מחבק חובק חזק
ואם קצת כואב אז כואב
ואם קצת לוחץ אז לוחץ
ואם בא לכם לברוח אז בעיה שלכם
כי החיבוק הזה אולי בשבילכם אבל הוא לא רק שלכם
הוא חיבוק אמיתי ואחר
והיום כשאתם אינם כאלו קטנים
אני רוצה שתזכרו איך לחבק
כי גם אני פה

צריך חיבוק נוסף

מחלקת הכתיבה של מנשר לאמנות

התשפ"ג 2022-2023

ערב סיום הסדנה לכתיבת שירה

בהנחיית גל עזרן

דברי פתיחה: ראש המחלקה, רונית ידעיה

ציור הכריכה: שיר תמר ביטון

הדפסה: איזבל בת שבע איזגילוב

עיצוב החוברת: הגר צמחוני